

[Socialministeren]

efter at have rådført mig ikke mindst med Graversenudvalget og eventuelt SFI, som endnu mangler en rapport om spørgsmålet. Det ville nok være en god idé at finde et tidspunkt, hvor man har nye oplysninger, som man med rimelighed kan gøre til genstand for en sådan høring.

Hr. Carsten Andersen sagde – det var nu vistnok til Socialdemokratiet – at det er vigtigt at diskutere børn i en tid, hvor vi er i gang med den skjulte socialreform. Det har jeg godt hørt at hr. Carsten Andersen mener, jeg tror nu ikke, at den er så skjult alligevel, men det kan vi diskutere en anden dag. Men jeg er enig i det, som er sagt om den forebyggende indsats, og at det kunne være vigtigt, hvis man kunne adskille administration og forebyggelse. Det har jeg faktisk forsøgt at få nogle til at hjælpe mig med. Kommunerne siger, at det er meget vigtigt, og de har også på et tidspunkt lovet Socialministeriet at komme med et bud på, hvordan man kunne adskille administration og forebyggelse, så man refusionsmæssigt kunne indføre en eller anden form for ligestilling mellem forebyggelse og behandling, men det kniber lidt med de konkrete bud på, hvordan det skal gøres. Hvis der er nogen, der har et sådant bud, vil jeg i hvert fald meget gerne lægge øre til.

Hr. Carsten Andersen kendte noget til rygter om det såkaldte Lotz III-udvalg, og hr. Qvist Jørgensen var også inde på det kommende Lotz III-udvalg. Jeg vil gerne sige til begge de herrer, at man ikke skal tro på alt, hvad man hører, og man skal heller ikke engang tro på alt, hvad man læser, selv ikke, når det står i Det Fri Aktuelt.

Frem for at vi nu begynder at dementere rygter, vil jeg foreslå, at vi venter og ser. Om ganske kort tid offentliggøres det såkaldte Lotz III-udvalgs betænkning, og jeg vil selvfølgelig sørge for, at den bliver diskuteret grundigt. Så jeg synes ikke, der er nogen grund til at dementere avisartikler, som ikke har noget på sig.

Jeg vil gerne sige til fru Karen Højte Jensen, at jeg er meget enig i, at det ikke nødvendigvis er så forfærdelig afskrækkende – sådan forstod jeg i hvert fald fru Karen Højte Jensens indlæg – at der fjernes 663 børn. Jeg er ikke umiddelbart enig i det, fru Jane Oksen sagde, at alle var enige om, at der fjernes for mange. Det er jeg ikke sikker på alle er enige om, hvis vi mener tvangsfjernes. Jeg tror sagtens, man kan finde

menesker, som mener, at der også i visse tilfælde fjernes for få, men det er nok så vigtigt at diskutere de alvorlige sociale problemer hos den gruppe på 5.000–6.000–7.000 børn, som er fjernet, for dem var der måske virkelig for alvor grund til at sætte ind over for. Det synes jeg er en meget god betragtning, som vi skal tage med, når vi skal have en høring eller en konference om det. Hvor har vi reelt mulighed for at sætte ind? Det er klart, at over for den narkoprostituerede, som skal have sit syvende barn fjernet, er der nok ikke andet at gøre end at fjerne det.

Jeg ved ikke, om jeg skal kommentere fru Jane Oksens indlæg. Hun bebrejdede mig, at der ikke i min redegørelse var nogen løsninger. Jeg tror ikke, at nogen, der har haft med dette at gøre, tror, at vi i Folketinget kan strikke løsninger sammen. Jeg prøvede at gøre rede for, hvad man gør ude i landet, og hvad der gøres fra centralt hold. Der er ikke nogen, der har løsninger på disse alvorlige problemer. Hver enkelt sag er jo helt speciel. Den holdning, fru Jane Oksen lagde for dagen, kender vi fra tidligere debatter, nemlig at der fjernes af hensyn til pædagogerne job og for at få fyldt institutionerne. Jeg synes egentlig ikke, jeg har lyst til at kommentere det. Det må stå for Fremskridtspartiets egen regning.

Jeg skal heller ikke blande mig i diskussionen mellem Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om Kirsten Lee-udvalget. Jeg vil dog sige, at jeg heller ikke har brugt regnemaskinen, men når Socialdemokratiet siger, at man har fremsat forslag om at bevilge penge til børns sygdom, mindes jeg et eller andet om, at det var 25 mio. kr. og det kunne blive en tredjedel fridag. Der er altså ikke meget ved den slags forslag, der er ikke nogen realitet i. Det, Kirsten Lee-udvalget påpegede, nemlig ønsket om i vid udstrækning at give forældre frihed ved børns sygdom, var et spørgsmål om milliardbevillinger. Man påpegede også spørgsmålet om at ligestille forældre med børn i institution og forældre med børn hjemme. Det er det, man populært kalder at lade pengene følge børnene, hvilket også Kristeligt Folkeparti og Venstre ofte har udtrykt som deres mål. Det er også et spørgsmål om milliarder, om et tocifret antal milliarder. Det er der gjort rede for i børnerede-gørelsen. Jeg er godt klar over, at det ikke er Socialdemokratiets holdning.